

תת"ע (עכו) 8177-09-24 - מוניר איוב נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 8177-09-24 - מוניר איוב נ' מדינת ישראל/שלוש עכו

תת"ע (עכו) 8177-09-24

מוניר איוב

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[02.12.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 8.12.2024 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 2.12.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

תחילה אציין כי הבקשה מוגשת בשיהוי ניכר הקרוב לשנה ולא נהיר מדוע המבקש הגיש את בקשתו רק עתה. עיון בתיק בית המשפט מעלה כי ההודעה בדבר פסילת רישיון הנהיגה נמסרה למבקש עוד ביום 21.12.2024, ולא נהיר מדוע המבקש ישב בחיבוק ידיים ולא טרח להגיש את בקשתו באופן מיידי. זאת ועוד, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי בחודש ינואר 2025 נסרק לתיק בית המשפט יפוי כח החתום על ידי המבקש, הווה אומר המבקש ידע גם ידע אודות ההליכים המשפטיים נגדו אחרת למה לו לייפות כוחו של עורך דין על מנת שיטפל בענייניו. די היה באמור כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף.

למעלה מן הצורך, בחנתי את טענות המבקש גם לגופן, ואין בהן כדי להצדיק את קבלת בקשתו.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקש טען כי שהה בחופשת מחלה במועד הדיון ומשכך נבצר ממנו להתייצב לדיון. עיון באישור המחלה אשר צורף מלמד כי אינו תקף עבור מוסדות משפטיים ומשכך לא ניתן לקבלו. זאת ועוד, מקום שמצבו הרפואי של המבקש לא איפשר לו להתייצב לדיון, מצופה היה ממנו להגיש במיידית בקשת דחייה בצירוף אישור המחלה, ולא לצרף את אישור המחלה בחלוף כשנה ממועד הדיון.

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקש בהעדרו?

המבקש טען כי הוא שרוי במצוקה קשה, וכי "הופעל תנאי על העבירה". לא ברור מהאמור כלל וכלל מה הגנתו של המבקש; ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. אציין כי המבקש לא תמך את בקשתו בתצהיר אולם לא ייחסתי לדבר משקל לרעתו.

בטרם אחתום את החלטתי אדגיש כי גזר הדין היה ראוי ומאוזן; אמנם הוטלה על המבקש פסילה בת 3 חודשים בצד רכיבי ענישה נלווים, יחד עם זאת עסקינן במבקש אשר הורשע בעבירה אשר טומנת בחובה פסילת מינימום על פי חוק, כאשר בית המשפט הסתפק בפסילה מינימלית, חרף העובדה כי לחובת הנאשם 28 הרשעות קודמות. לאור כל האמור, הבקשה נדחת ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשפ"ו, 02 דצמבר 2025, בהעדר הצדדים.